
ЗМІСТ

ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ САНІТАРНО-ЕПІДЕМІОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ	4
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ У САНІТАРНО-ЕПІДЕМІОЛОГІЧНІЙ СФЕРІ	6
РОЗДІЛ 2. НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ В САНІТАРНО-ЕПІДЕМІОЛОГІЧНІЙ СФЕРІ	24
2.1. Правові та організаційні основи діяльності санітарно-епідеміологічної служби України	24
2.2. Правопорушення, які виникають у сфері забезпечення санітарного та епідеміологічного благополуччя населення	48
РОЗДІЛ 3. РЕФОРМУВАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА В САНІТАРНО-ЕПІДЕМІОЛОГІЧНІЙ СФЕРІ ЯК ОСНОВА ПОБУДОВИ ПРАВОВОЇ СОЦІАЛЬНО ОРІЄНТОВАНОЇ ДЕРЖАВИ	74
3.1. Сучасний стан діяльності санітарно-епідеміологічних органів України	74
3.2. Міжнародний досвід регулювання відповідальності за правопорушення в санітарно-епідеміологічній сфері	88
3.3. Напрями реформування та можливості кодифікації санітарно-епідеміологічного законодавства України	103
ВИСНОВОК	115
ЛІТЕРАТУРА	117

ЗМІСТ

ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ САНІТАРНО-ЕПІДЕМІОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ	4
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ У САНІТАРНО-ЕПІДЕМІОЛОГІЧНІЙ СФЕРІ	6
РОЗДІЛ 2. НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ В САНІТАРНО-ЕПІДЕМІОЛОГІЧНІЙ СФЕРІ	24
2.1. Правові та організаційні основи діяльності санітарно-епідеміологічної служби України	24
2.2. Правопорушення, які виникають у сфері забезпечення санітарного та епідеміологічного благополуччя населення	48
РОЗДІЛ 3. РЕФОРМУВАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА В САНІТАРНО-ЕПІДЕМІОЛОГІЧНІЙ СФЕРІ ЯК ОСНОВА ПОБУДОВИ ПРАВОВОЇ СОЦІАЛЬНО ОРІЄНТОВАНОЇ ДЕРЖАВИ	74
3.1. Сучасний стан діяльності санітарно-епідеміологічних органів України	74
3.2. Міжнародний досвід регулювання відповідальності за правопорушення в санітарно-епідеміологічній сфері	88
3.3. Напрями реформування та можливості кодифікації санітарно-епідеміологічного законодавства України	103
ВИСНОВОК	115
ЛІТЕРАТУРА	117

ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ САНІТАРНО-ЕПІДЕМІОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Регулювання суспільних відносин, які виникають у сфері забезпечення санітарного та епідеміологічного благополуччя населення, а також порядок організації Державної санітарно-епідеміологічної служби і, звичайно, здійснення державного санітарно-епідеміологічного нагляду в Україні покладене на Державну санітарно-епідеміологічну службу України. Безпосередньо охорону здоров'я населення забезпечують санітарно-профілактичні, лікувально-профілактичні, фізкультурно-профілактичні, санітарно-курортні, аптечні, науково-медичні та інші заклади охорони здоров'я.

На сьогодні світовою громадськістю визнано пріоритет санітарно-епідеміологічної безпеки при здійсненні будь-якого виду діяльності. Створенню санітарно-епідеміологічного законодавства і відповідної управлінської інфраструктури з урахуванням ідей та положень сталого розвитку сприяло прийняття Верховною Радою України Основ законодавства України про охорону здоров'я, які визначають правові, організаційні, економічні та соціальні засади охорони здоров'я в Україні, регулюють суспільні відносини у цій галузі з метою забезпечення гармонійного розвитку фізичних і духовних сил, високої працездатності і довголітнього активного життя громадян, усунення факторів, які шкідливо впливають на їх здоров'я, попередження і зниження захворюваності, інвалідності та смертності, поліпшення спадковості.

Усе це вимагає подальшого вдосконалення адміністративно-правових основ відповідальності за порушення в санітарно-епідеміологічній сфері з подальшим корегуванням правової і нормативної бази, ґрунтовного вивчення наукових основ і концептуальних підходів вирішення цієї проблеми.

Організаційно-правове регулювання правовідносин в санітарно-епідеміологічній сфері як один з напрямів державної діяльності набуває особливого значення у зв'язку із закріпленням у Конституції України права на забезпечення санітарного й епідеміологічного благополуччя населення та реалізацією санітарно-епідеміологічних заходів у процесі регулювання суспільних відносин у цій сфері.

ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ САНІТАРНО-ЕПІДЕМІОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Регулювання суспільних відносин, які виникають у сфері забезпечення санітарного та епідеміологічного благополуччя населення, а також порядок організації Державної санітарно-епідеміологічної служби і, звичайно, здійснення державного санітарно-епідеміологічного нагляду в Україні покладене на Державну санітарно-епідеміологічну службу України. Безпосередньо охорону здоров'я населення забезпечують санітарно-профілактичні, лікувально-профілактичні, фізкультурно-профілактичні, санітарно-курортні, аптечні, науково-медичні та інші заклади охорони здоров'я.

На сьогодні світовою громадськістю визнано пріоритет санітарно-епідеміологічної безпеки при здійсненні будь-якого виду діяльності. Створенню санітарно-епідеміологічного законодавства і відповідної управлінської інфраструктури з урахуванням ідей та положень сталого розвитку сприяло прийняття Верховною Радою України Основ законодавства України про охорону здоров'я, які визначають правові, організаційні, економічні та соціальні засади охорони здоров'я в Україні, регулюють суспільні відносини у цій галузі з метою забезпечення гармонійного розвитку фізичних і духовних сил, високої працездатності і довголітнього активного життя громадян, усунення факторів, які шкідливо впливають на їх здоров'я, попередження і зниження захворюваності, інвалідності та смертності, поліпшення спадковості.

Усе це вимагає подальшого вдосконалення адміністративно-правових основ відповідальності за порушення в санітарно-епідеміологічній сфері з подальшим корегуванням правової і нормативної бази, ґрунтовного вивчення наукових основ і концептуальних підходів вирішення цієї проблеми.

Організаційно-правове регулювання правовідносин в санітарно-епідеміологічній сфері як один з напрямів державної діяльності набуває особливого значення у зв'язку із закріпленням у Конституції України права на забезпечення санітарного й епідеміологічного благополуччя населення та реалізацією санітарно-епідеміологічних заходів у процесі регулювання суспільних відносин у цій сфері.